

ΔΕΝ ΔΕΣΜΕΥΕΙ

ΜΕΡΑ

νεολαίας

ΔΕΝ ΔΕΣΜΕΥΕΤΑΙ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ - ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΕΡΑΣ

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

ΜέΡΑ νεολαίας

Εφημερίδα των Νέων-Όργανο της Νεολαίας
ΜέΡΑ25

Συντακτική Ομάδα

Αρχισυντάκτης:

Φώτης Κυζάκης

Αρθρογράφοι:

Δημήτρης Λιάπης

Κωνσταντίνα Κατμάδα

Γρηγόρης Καραγιαννίδης

Θοδωρής Τσιρπάνης

Τζένη Βοζίκη

Πολυχρόνης Καράμπελας

Θωμάς Αχταρίδης

Μόδεστος Γαβαλάς

Θωμάς Χρηστίδης

Αγγελική Τσακάλη

Αχιλλέας Κόκκινος

Νίκος Δανιήλ

Περιεχόμενα

Η ευθύνη των άλλων **σελ. 3**

Ασφαλιστικό: Μια τολμηρή προσέγγιση **σελ. 7**

Ο Γιάνης Βαρουφάκης στο Πανεπιστήμιο! **σελ. 12**

**Κανένας άνθρωπος δεν είναι Νησί, ολοκληρωμένος
από τον εαυτό του. Κάθε άνθρωπος είναι ένα
κομμάτι της Ηπείρου, ένα μέρος του «κυρίως». Αν
έστω κι ένα κομμάτι γης παρασυρθεί στην
θάλασσα, η Ευρώπη θα μικρύνει!**
Τζον Νταν

Η ευθύνη των άλλων

του Αχιλλέα Κόκκινου

Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα ευρήματα της κοινωνικής ψυχολογίας είναι η λεγόμενη «Επίδραση των παρευρισκομένων» (αγγλιστί “Bystander Effect”). Περιγράφει το αξιοπερίεργο φαινόμενο, όταν άνθρωποι που έρχονται αντιμέτωποι με κάποιον που χρειάζεται άμεσα βοήθεια, όπως ένα θύμα επίθεσης, δεν προβαίνουν σε υποστήριξη του εφόσον είναι παρόντες και άλλοι άνθρωποι. Μάλιστα όσο μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των παρευρισκομένων τόσο μικρότερο είναι το ενδεχόμενο κάποιος εξ αυτών να αντιδράσει.

Μία από τις προεξέχουσες υποθέσεις, που θεωρείται ως το πιο ευκρινές παράδειγμα αυτού του φαινομένου είναι η δολοφονία της Kitty Genovese το 1964 στη Νέα Υόρκη. Η Genovese ήταν μία 28χρονη, η οποία επιστρέφοντας

ξημερώματα από τη δουλειά της προς το σπίτι της έπεσε θύμα επίθεσης από έναν δράστη, ο οποίος τη μαχαίρωσε πολλαπλώς. Οι περισσότεροι από τους γείτονες και περαστικούς (αν και ο

ακριβής αριθμός τους αμφισβητείται) ακούγοντας τις απελπισμένες κραυγές της για βοήθεια αδιαφόρησαν, ωστόσο ένας εξ αυτών φώναξε στον δράστη να την αφήσει ήσυχη. Αυτός φοβισμένος απομακρύνθηκε, αλλά η Kitty παρέμεινε αβοήθητη και αιμόφυρτη, μέχρι ο θρασύς δράστης της να επιστρέψει και να συνεχίσει το βδελυρό του έργο. Την μαχαίρωσε πολλές ακόμα φορές, τη βίασε, τη λήστεψε και τέλος την άφησε να πεθάνει.

Όσο μακάβριο και να σας φαίνεται αυτό το παράδειγμα, δεν θα ήταν ένα τεράστιο λογικό άλμα να διακρίνουμε έναν παραλληλισμό ανάμεσα σε αυτό και στο τι συμβαίνει τα τελευταία χρόνια στην οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας μας. Η

οικονομική κρίση του 2008 χτύπησε την Ελλάδα βαθύτερα από κάθε άλλη χώρα στην Ευρώπη και ύστερα από την είσοδό μας στα μνημόνια είδαμε μια σωρεία κυβερνήσεων που αυτοπροσδιοριζόμενες είτε ως δεξιές είτε ως αριστερές, υποσχέθηκαν μια πανάκεια για τα προβλήματα ενός λαού που οδηγείτο με σταθερό και μη αναστρέψιμο ρυθμό προς την άβυσσο της απελπισίας. Κάθε φορά, ωστόσο, αυτές οι υποσχέσεις διαψεύστηκαν από πολιτικούς που αποδεικνύονταν πιο μακιαβελιστές και πιο αναίσχυντα κυνικοί από τους προηγούμενους. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα το μεγαλύτερο μέρος του ελληνικού λαού και ιδιαιτέρως οι νέοι, να αντιμετωπίζουν το πολιτικό σύστημα με καχυποψία και περιφρόνηση.

Από την άλλη μεριά, όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης κυριάρχησαν στη συλλογική συνείδηση ως αυστηρές πατρικές φιγούρες που έρχονται να συνετίσουν τα ατίθασα και «κακομαθημένα» παιδιά της Ελλάδας, καταστρέφοντας έτσι ανεπανόρθωτα για τους περισσότερους Έλληνες την εικόνα του τι είναι και του τι θα έπρεπε να είναι αυτή η Ένωση. Πραγματικά μια Ένωση που δημιουργήθηκε με τις πιο υψηλές αξίες της εμπέδωσης της ειρήνης, της διεθνικής συνεργασίας και της αλληλεγγύης, κατέληξε μέσα από αποτυχημένες πολιτικές, χοντροκομμένες πρακτικές και επικοινωνιακή αδυναμία να μοιάζει σε πολλούς περισσότερο όργανο καταπίεσης παρά μέσο αμοιβαίας εξύψωσης των συμμετεχόντων σε αυτή. Έτσι η ελπίδα (που θα έπρεπε να είναι και προτεραιότητα) να δημιουργηθεί μία κοινή συνείδηση και μια καθολική αλληλεγγύη μεταξύ των λαών της Ευρώπης, απομακρύνεται όλο και περισσότερο.

Μέσα σε αυτόν τον κυκεώνα βρίσκονται οι απλοί άνθρωποι, που πρέπει να προσανατολιστούν και να αποφασίσουν πώς θα αντιδράσουν απέναντι σε εξελίξεις που μοιάζουν να κινούνται σε τερατώδη κλίμακα, σίγουρα έξω από τον έλεγχο ενός οποιουδήποτε ατόμου. Και εδώ είναι που γίνεται ιδιαιτέρως προφανής η ομοιότητα της κατάστασής μας με αυτή της Kitty Genovese. Είμαστε μάρτυρες εδώ και χρόνια μιας σταδιακής και επίπονης δολοφονίας που αντί να στρέφεται κατά μιας αθώας κοπέλας, έχει ως θύμα την ελληνική οικονομία, το κράτος και κυρίως την κοινωνία και αντί για πληγές που στάζουν αίμα,

δημιουργεί πληγές μέσα από τις οποίες εκχύνονται η ελπίδα, η νεολαία και η αξιοπρέπεια ενός ταλαιπωρημένου λαού.

Βρισκόμενοι στη θέση των παρατηρητών αρνούμαστε να παρέμβουμε, είτε από φόβο ή από άνεση, είτε από μοιρολατρία ή ψυχική εξάντληση. Η μεγάλη διαφορά όμως από την περίπτωση της Kitty, είναι ότι οι γείτονές της, οι οποίοι αμέλησαν να τη βοηθήσουν δεν αντιμετώπισαν κάποια συνέπεια, εκτός ίσως από τη βεβαρημένη συνείδησή τους. Αντιθέτως εμείς βιώνουμε και θα συνεχίσουμε να βιώνουμε τις συνέπειες της αδράνειάς μας για δεκαετίες.

Ίσως κάνει πιο επιτακτική την ευθύνη μας για δράση και το γεγονός ότι η αντιμετώπιση που υφιστάμεθα, από θεσμούς που έχουν αποπροσανατολιστεί από τον στόχο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εμμένουν στην εφαρμογή εν γνώσει τους αποτυχημένων πολιτικών εις βάρος των λαών της Ευρώπης, δεν πρόκειται να στραφεί μόνο κατά της Ελλάδας. Προορίζεται και για κάθε άλλη χώρα αυτής της Ένωσης. Επομένως, η επιθυμία μας να αλλάξει προς το καλύτερο η κατάσταση της χώρας μας, επιθυμία η

οποία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «ιδιοτελής», καθίσταται στην τελική ανιδιοτελής, διότι εμποδίζει άλλες χώρες από το να βιώσουν παρόμοια δυσχερή αντιμετώπιση. Ο εγωισμός καταλήγει εν προκειμένω η υψηλότερη μορφή αλτρουισμού.

Το δίλημά μας είναι το εξής: Είτε θα είμαστε οι σιωπηλοί παρατηρητές του εγκλήματος και θα συμπαρασυρθούμε στην ίδια μοίρα με το θύμα, είτε θα δράσουμε και θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να σώσουμε το θύμα και τους εαυτούς μας. Υπεύθυνος να αντιδράσει δεν είναι κανείς άλλος. Είμαστε εμείς, οι νέοι και νέες αυτής της χώρας που την βλέπουμε να στροβιλίζεται με αυξανόμενη ταχύτητα προς τον πάτο, που δεν θέλουμε να δεχτούμε ως μόνη ελπίδα επίτευξης των ονείρων μας τη μετανάστευση, που μεγαλώνοντας στην κρίση κουβαλάμε συνεχώς το ψυχολογικό βάρος της αβεβαιότητας για το μέλλον.

Μαζί με όλους αυτούς που αδικήθηκαν από μια δεκαετία αιμοβόρας και ατελέσφορης λιτότητας πρέπει να θέσουμε διπλό στόχο. Πρώτον την εξυγίανση ενός κράτους που έπαιξε σημαντικό ρόλο στο να είμαστε η πιο προβληματική οικονομία στην Ευρώπη και δεύτερον στην εποικοδομητική σύγκρουση με ευρωπαϊκά κέντρα εξουσίας, που θέτουν ως προτεραιότητα τη διατήρηση του δυσλειτουργικού status quo, παρά να υποχρεωθούν να μεταρρυθμιστούν προς όφελος των εκατοντάδων εκατομμυρίων που ζουν σε αυτή την ήπειρο.

Ας γκρεμίσουμε την ψευδαίσθηση μέσα μας και στους γύρω μας ότι είναι ευθύνη των άλλων να λάβουν δράση, ότι έχουμε την πολυτέλεια να αδιαφορήσουμε. Ας συνειδητοποιήσουμε τη δική μας ευθύνη και ας φανούμε αντάξιό της.

Ασφαλιστικό: Μια τολμηρή προσέγγιση

του Νίκου Δανιήλ

«Το κράτος μεριμνά για την κοινωνική ασφάλιση, όπως ο νόμος ορίζει». Με αυτή τη διάταξη η ελληνική πολιτεία κατοχυρώνει συνταγματικά την υποχρέωση της να εξασφαλίζει στους Έλληνες πολίτες τη θεμελιώδη ανάγκη της κοινωνικής ασφάλισης. Αυτό άλλωστε επιβάλλει και το ευρωπαϊκό κοινωνικό κεκτημένο. Η κοινωνική ασφάλιση δεν είναι προαίρεση, αλλά, ανελαστική υποχρέωση του κράτους, το οποίο οφείλει να εξασφαλίζει επαρκώς την κάλυψη των εργαζομένων έναντι κάθε ασφαλιστικού κινδύνου. Πάρα ταύτα η παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση του 2008 επέφερε κλυδωνισμούς στα θεμέλια του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος. Μάλιστα, ετέθη υπό αμφισβήτηση η υποχρέωση του κράτους να παρεμβαίνει ουσιωδώς στην ασφαλιστική κάλυψη των πολιτών! Δε χωρά αμφιβολία ότι οι βάσεις του ασφαλιστικού συστήματος στην Ελλάδα ήταν σαθρές και πως αυτό έχρηζε μεταρρύθμισης. Οι μνημονιακοί νόμοι που ψηφίστηκαν μετά το 2010, όμως, δεν μεταρρύθμισαν, αλλά, απορρύθμισαν την κοινωνική ασφάλιση, καθώς οι διατάξεις τους ήταν αποσπασματικές και αντιμετώπιζαν το ασφαλιστικό ως μέσον ισοσκελισμού των προϋπολογισμών, αδιαφορώντας για την μακροπρόθεση βιωσιμότητά του, αλλά, και την κοινωνική του αποτελεσματικότητα.

Η σημερινή πραγματικότητα κοινωνικής «ανασφάλειας» περιλαμβάνει από τη μια τους φτωχοποιημένους συνταξιούχους και από την άλλη τους χαμηλόμισθους, τους ελεύθερους επαγγελματίες και τις επιχειρήσεις που στενάζουν υπό την δαμόκλειο σπάθη του ασφαλιστικού βάρους. Επομένως γίνεται κατανοητό ότι αποτελεσματική λύση είναι εκείνη η οποία εξασφαλίζει τις παροχές επί τη βάσει της κοινωνικής αναδιανομής -χωρίς να παραμερίζει την ανταποδοτικότητα του συστήματος- και μειώνει το ασφαλιστικό βάρος, ώστε να απελευθερωθούν οι παραγωγικές δυνάμεις, να μειωθεί η παραβατικότητα στην αγορά εργασίας και να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη των νέων εργαζομένων στο ασφαλιστικό σύστημα (ότι, δηλαδή, το κράτος θα

εξασφαλίσει και για αυτούς στο απώτερο μέλλον μια αξιοπρεπή σύνταξη).

Τί ισχύει σήμερα; Η συνταξιοδοτική δαπάνη στην Ελλάδα αγγίζει το 17,4% του ΑΕΠ(OECD, 2017), η μέση σύνταξη -κύρια και επικουρική- βρίσκεται στο ύψος των 895,12 €(ΗΛΙΟΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2018). Ο κρατικός προϋπολογισμός συνεισφέρει 10% του ΑΕΠ για την καταβολή των συντάξεων (χρηματά απευθείας από τη φορολογία και όχι από τις κοινωνικές εισφορές). Ποσό, δηλαδή, που ξεπερνάει τη δαπάνη για την καταβολή της εθνικής σύνταξης(6% του ΑΕΠ). Το υπόλοιπο 4% του ΑΕΠ συγχρηματοδοτεί μαζί με τις εισφορές των εργαζομένων το ανταποδοτικό μέρος της σύνταξης, το οποίο υπολογίζεται με ποσοστό αναπλήρωσης από 0,77%-2.00% κλιμακωτά, ανάλογα με τα έτη ασφάλισης και επί του μέσου όρου των αποδοχών στο σύνολο του ασφαλιστικού βίου.

Τί προτείνεται; Η δαπάνη για την καταβολή της εθνικής σύνταξης να ανέλθει στο 10% του ΑΕΠ και το κράτος να εξαντλεί σε αυτό την υποχρέωση του για την χρηματοδότηση των συντάξεων. Έτσι το ποσό της εθνικής σύνταξη θα ανέλθει στα 600€* μηνιαίως και σε αυτό θα προστίθεται η ανταποδοτική σύνταξη. Τα χρήματα θα προέλθουν ακριβώς από την εξάντληση της υποχρέωσης του κράτους να χρηματοδοτεί από τη φορολογία μόνο την εθνική σύνταξη και όχι την ανταποδοτική. Αυτό σημαίνει

πως το ανταποδοτικό κομμάτι πρέπει να χρηματοδοτείται μόνο από τις εισφορές που καταβάλουν οι εργαζόμενοι, το ύψος των οποίων προτείνω να ανέλθει στο 15% του μισθού για την κυρία σύνταξη και 6% για την επικουρική (το 1/3 επωμίζεται ο εργαζόμενος και τα 2/3 ο εργοδότης). Ως συνέπεια, το ανταποδοτικό μέρος θα επαναυπολογιστεί με μειωμένα ποσοστά αναπλήρωσης ώστε ο ΕΦΚΑ να το καταβάλει χωρίς την κρατική χρηματοδότηση, παρά μόνο με τις κοινωνικές εισφορές.

Το αποτέλεσμα της παραπάνω πρότασης έχει θετικό αντίκτυπο και στους χαμηλοσυνταξιούχους, στους εργαζόμενους, οι οποίοι θα δουν το διαθέσιμο εισόδημά τους να αυξάνεται, και στους εργοδότες, λόγω της μείωσης του μη μισθολογικού κόστους. Η εξασφάλιση εθνικής σύνταξης στο ύψος των 600€ θα βελτιώσει σημαντικά τους όρους ζωής των χειμαζόμενων από την κρίση χαμηλοσυνταξιούχων, οι οποίοι είδαν το εισόδημα τους να μειώνεται δραματικά από το 2010, με κορωνίδα την επονείδιστη ψήφιση της κατάργησης του ΕΚΑΣ από όλα τα κόμματα του μνημονιακού τόξου. Αξίζει να σημειωθεί ότι το 50% των συντάξεων χρειάς σήμερα δεν ξεπερνά τα 483,16€!

Οι μεγάλοι χαμένοι αυτής της πρότασης είναι οι συνταξιούχοι με πολλά χρόνια ασφάλισης και υψηλές συντάξιμες αποδοχές. Είναι λοιπόν δίκαιο όσοι κατάφεραν να εξασφαλίσουν μια υψηλότερη

σύνταξη να χρηματοδοτήσουν τις αυξήσεις των χαμηλοσυνταξιούχων; Η αναδιανεμητική λογική του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης επιβάλλει πρωτίστως κανένας συνταξιούχος να μην στερείται αγαθών αναγκαίων για τον βιοπορισμό του. Η ανταποδοτικότητα του συστήματος που προτείνεται, άλλωστε, δεν εξαυλώνεται αλλά περιορίζεται. Οι συνταξιούχοι δηλαδή με πολλά έτη ασφάλισης και υψηλές συντάξιμες αποδοχές θα εξακολουθήσουν να λαμβάνουν αναλογικά υψηλότερες συντάξεις από τους υπόλοιπους, αλλά θα μειωθεί η εισοδηματική ανισότητα μεταξύ συνταξιούχων. Δεν είναι δέον το κράτος μέσω της φορολογίας να χρηματοδοτεί τις «τρύπες» των ασφαλιστικών ταμείων, αλλά, να εξασφαλίσει το θεμελιώδες και αναφαίρετο δικαίωμα όλων στην αξιοπρεπή διαβίωση, ακόμα και για αυτούς οι οποίοι είτε λόγω μακροχρόνιων περιόδων ανεργίας, είτε λόγω χαμηλών μισθών κατά τη διάρκεια του εργασιακού τους βίου δεν καταφέρνουν με το ισχύον σύστημα να θεμελιώσουν μια υψηλότερη σύνταξη.

Τέλος, την εισοδηματική απώλεια την οποία υφίστανται με την παραπάνω πρόταση οι λαμβάνοντες υψηλές συντάξεις μπορεί να επουλώσει ένα εξωτραπεζικό σύστημα πληρωμών. Η διαφορά που θα προκύψει μεταξύ της σήμερα καταβαλλόμενης σύνταξης και αυτής που προκύπτει με τον επανυπολογισμό της θα μπορούσε να καταβάλλεται ως προσωπική διαφορά χρηματοδοτούμενη εν μέρει από την εισφορά 0,2% επί των χρεών των τραπεζών και εν μέρει μέσω του εξωτραπεζικού-παράλληλου συστήματος πληρωμών. Τελικά η εισοδηματική απώλεια των «χαμένων» μπορεί να είναι μηδενική.

Καταληκτικά, η παραπάνω πρόταση για το ασφαλιστικό ξεχωρίζει γιατί δεν μειώνει την κρατική επιχορήγηση στο ασφαλιστικό(θα μειώνεται ως ποσοστό του ΑΕΠ λόγω της επερχόμενης αύξησης του ως αποτέλεσμα των μειωμένων εισφορών), αλλά την αναδιανέμει επί το δικαιότερον, καθώς εξασφαλίζει αυξημένες αποδοχές για ευρεία μάζα συνταξιούχων, οι οποίοι τα χρόνια της κρίσης κατατρύχονταν από την καταβάρθρωση των αποδοχών τους. Επιπλέον, αυξάνει το διαθέσιμο εισόδημα των εργαζομένων με αποτέλεσμα να αποκαθίσταται η εμπιστοσύνη στο ασφαλιστικό σύστημα. Η

αύξηση του καθαρού μισθού των εργαζομένων θα καταστήσει πιο δελεαστική την επένδυση στην επαγγελματική ασφάλιση, του τρίτου ασφαλιστικού πυλώνα, ο οποίος στη χώρα μας παραμένει ισχνός. Τέλος μειώνει το εργοδοτικό κόστος με αποτέλεσμα βελτίωση της πολυπόθητης ανταγωνιστικότητας των ελληνικών επιχειρήσεων.

*Το ποσό προκύπτει από το πλήθος των συνταξιούχων, ήτοι περίπου 2.500.000 και την μηνιαία δαπάνη τους κράτους- εξαιρουμένων των εισφορών- για την χρηματοδότηση των συντάξεων.

Ο Γιάννης Βαρουφάκης στο Πανεπιστήμιο!

του Φώτη Κυζάκη

Ο Γιάννης Βαρουφάκης στο Πανεπιστήμιο

Στα χρόνια της κρίσης οι νέοι και οι νέες της Ελλάδας έχουν μπει σε ένα τεράστιο δίλλημα: να φύγω ή να μείνω; Και αν μείνω τι προσδοκίες έχω; Υπάρχει άραγε ελπίδα;

Όλοι μας ερχόμαστε αντιμέτωποι με αυτό το δίλλημα. Όλοι μας έχουμε σκεφτεί: άντε και τελείωσα το πανεπιστήμιο, μετά τι; Έχει αυτή η χώρα κάτι να μου προσφέρει;

Αυτή είναι η στυγνή πραγματικότητα που έρχεται αντιμέτωπη η γενιά μας και μάλλον η χειρότερη επίπτωση της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης. Η Ελλάδα γερνάει και τελικά πεθαίνει.

Δεν είναι όμως καιρός για απαισιοδοξία και αρνητικές σκέψεις. Οι αγώνες κερδίζονται πριν καν δοθούν! Όλοι μας πρέπει να είμαστε στα χαρακώματα, να παλεύουμε καθημερινά για ένα καλύτερο μέλλον! Οι νέοι και οι νέες της εποχής μας χρειάζονται μια οργάνωση, μια συλλογικότητα που θα αγωνίζονται αποκλειστικά και μόνο για την εξυπηρέτηση των αναγκών τους. Η νεολαία της σύγχρονης Ελλάδας αλλά και της σύγχρονης Ευρώπης έχει ανάγκη την ρεαλιστική και ορθολογική ανυπακοή στο κάθε κατεστημένο που υποθηκεύει το μέλλον της, σε κάθε υποτιθέμενη δύναμη που με κάθε υποτιθέμενη νομιμοποίηση δεν επιτρέπει σε αυτό το προοδευτικό πνεύμα να δείξει την δυναμική του. Έχει πραγματικά ανάγκη να ακούσει την ριζοσπαστική αλήθεια!

Σε αυτήν την πρόκληση ανταποκρίθηκε η Νεολαία του ΜέΡΑ25.

Η Νεολαία του ΜέΡΑ25 ιδρύθηκε για να είναι η μόνη νεανική συλλογικότητα που αντιλαμβάνεται στο απόλυτο την γλώσσα των φοιτητών και των νέων, την ηθική και ιδεολογική ιεραρχία αλλά και τους κανόνες με τους οποίους λειτουργεί αυτή η ηλικιακή κοινότητα.

Το ΜέΡΑ25, ως το μόνο προοδευτικό κόμμα, πραγματοποίησε μέσω του έντυπου **ΜέΡΑ νεολαίας** άνοιγμα και κάλεσμα στους

φοιτητές που δεν κάθονται με σταυρωμένα τα χέρια, που έχουν όνειρα και φιλοδοξίες, που ελπίζουν σε ένα καλύτερο αύριο!

Σύμφωνα με αυτήν την λογική την Παρασκευή 15 Φεβρουαρίου, ο Γραμματέας του ΜέΡΑ25, Γιάνης Βαρουφάκης μίλησε σε εκδήλωση της Νεολαίας του κόμματος και του εντύπου **ΜέΡΑ νεολαίας**, η οποία πραγματοποιήθηκε στην Αίθουσα Α, στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ. Μέσα σε μια κατάμεστη αίθουσα εκατόν πενήντα ατόμων, διακόσιοι φοιτητές ενημερώθηκαν για το πρόγραμμα του ΜέΡΑ25 αλλά και για τους στόχους της νεολαίας του κόμματος.

Επρόκειτο για μία μεγαλειώδη εκδήλωση με πολλούς να κάθονται στα σκαλιά ή να περιμένουν έξω από την πόρτα καθώς όλες οι

θέσεις ήταν πιασμένες! Φοιτητές και όχι μόνο είχαν την ευκαιρία να συνομιλήσουν με τον Γιάνη Βαρουφάκη, να εκφράσουν τις απορίες τους αλλά και να τοποθετηθούν πάνω στις τομές της Νέας Συμφωνίας του ΜέΡΑ25 και του DiEM25.

Ο διάλογος είναι η ραχοκοκαλιά της δημοκρατίας. Είναι το όπλο μας ενάντια στην ολιγαρχία! Αξίζουμε ένα καλύτερο μέλλον! Ένα μέλλον ανάλογο των κόπων και των προσδοκιών μας! Ένα μέλλον Αξιοπρέπειας!

Στέλνουμε σαφές μήνυμα πολιτικής αλλαγής! Για την Ελλάδα του μέλλοντος, για την Ευρώπη των ονείρων μας! Για τους ανθρώπους και όχι για την εξουσία!

▶▶ DiEM25

 **PROGRESSIVE
INTERNATIONAL**

A GRASSROOTS MOVEMENT FOR GLOBAL JUSTICE

Ευρωπαϊκός
Διεθνισμός

Οικονομικός
Ορθολογισμός

Κοινωνική
Απελευθέρωση